

NAMN ATT MINNAS:

STEN KÄLLENIOUS

En liten, knubbig herre med blond mustasch, rödligt hy och martialisk uppsyn — ej olik en av Gula Brigadens hjältar — tilldrog sig onsdagen den 13 maj 1959 nästan lika mycket intresse i riksdagens andra kammare som den famöse hr Königson. Det var direktör Sten Källenius, som i egenkap av framlidne landshövding Elis Håstads i all hast sammanräknade och befullmäktigade efterträdare bland de folkvalde gjorde sin riksdagsdebut på den stora pensionsdebattens morgon.

Han fotograferades mellan herr Erlander och Ohlin på Stockholmsbänken och han fotograferades, när hr Hjalmarson instruerade honom i votersknapparnas rätta bruk. Nästföljande afton praktiserade han sina nyförvärvade insikter och tryckte mycket riktigt på knappen JA, som i detta fall betydde NEJ. Det hjälpte visserligen inte, obligatoriet genomtvingades ändå, men var säker på att Sten Källenius inte lät sig nedslås av denna sin första riksdagserfarenhet. Han hör till den sorten, som kommer igen.

Det sammanhänger med hans envetna småländska natur. Han föddes 1912 i Oskarshamn såsom son till stadsfogden och åtminstone i början såg det ut som om han tänkte ägna sig åt justitieförvaltningen. Efter studentexamen i Kalmar, jur. kand. i Lund och tingstjänstgöring i Motala, började han nämligen sin bana i åklagarväsendet. Han fungerade under två års tid som stadsfiskal, polismästare och landsfogdeassistent, men övergick år

1942 till fortifikationsförvaltningen, där han placerades på byggnadskontoret och snart nog blev en framstående byggnadsexpert. I denna sin egenskap uppmärksammades han av Svenska Byggnadsentreprenörföreningen. Där var man inte sen att försäkra sig om hans tjänster och där var han inte sen att göra karriär. Han kom dit 1946, blev direktör 1952 och verkställande direktör 1956.

Den bild man får av Sten Källenius genom att utfråga hans arbetskamrater och kolleger är mycket positiv. De prisar hans seghet, energi och oräddhet. De talar om hans arbetsintensitet, till lika delar sammansatt av kapacitet och vilja och om en arbetsdag, som sällan slutar förrän långt in på natten. De beundrar hans förmåga att skaffa sig respekt i olika läger, inte minst hos motparten.

Till hans egna arbetsmetoder hör att minst två personer i hans företag skall vara insatta i varje fråga, så att den skall kunna föras vidare även om den ene skulle fallera. Överhuvudtaget är han mycket för lagarbete, vilket är något betungande, när man tillhör hans eget lag, säger medarbetarna, eftersom han alltid fordrar mest av sig själv och man då för skams skall gärna vill försöka hänga med. Som jurist har han specialiserat sig på entreprenadjuridiken, vilken han ägnat ett mycket ingående studium; han anses nog också vara den mest sakkunnige på det området här i landet. Han har f. ö. varit sekreterare i den kon-

traktskommitté, som utarbetat det nu tillämpade kontraktsformuläret i byggnadsbranschen.

Som organisatör och företagsledare är han dock inte strängt bunden vid de juridiska aspekterna. Han har stora allmänna intressen både när det gäller branschen och samhället — inte minst har han intresserat sig för en framsynt stadsplanering med rika tillfällen till variationer och miljöanpassning. Dessa allmänna intressen torde numera dominera hans verksamhet och mot den bakgrunden bör man se både hans insatser för att skaffa den svenska byggnadsindustrin en exportmarknad och hans riksdagsmannaskap. Under den korta tid han varit riksdagsman har hans obändiga energi kanske inte fått så många tillfällen att ta sig utlopp. En politisk iakttagare har liknat honom vid en 40-pundare som kommit lös på en gammal fregatt och åker fram och tillbaka mellan re-

lingarna med ett oherrans dån. Nu är han emellertid surrad vid 4:e avdelningen i statsutskottet såsom suppleant, med goda utsikter att bli ordinarie under innevarande period och det får sägas vara en lika solid som hedrande placering. — Utanför byggnadsbranschen och politiken har han intresserat sig för försvaret i allmänhet och hemvärnet i synnerhet.

Karaktärsfast som han är, har han inte bara sedan många år slutat upp med att röka, utan springer dessutom Djurgården runt varje morgon — när det inte är snö. Då åker han skidor. Det låter lite omänskligt, men icke desto mindre kan han vara en livad lax mellan skål och vägg, vilket bröderna i Brunkebergsklubben kan intyga. Vad finns mer att säga? Jo, det samma, som brukar sägas om alla framtidsmän, som blivit gifta: arbetet är hans hobby och hans stora fritidsintresse är familjen. Hur detta egent-

ligen går att kombinera är oklart, men Sten Källenius klarar tydligen också det.

Får man alltså tro Källeniis kumpaner är han vad en av dem målande kallar »en vit pojke». Han kommer un-

der sådana omständigheter uppenbarligen inte att sticka av i högerriktad riksgrupp — bara utgöra en värdefull komplettering till denna ljusets riddarvakt.

G. U.